

altsaa kunne bringes hen under Synsvinklen af virkelige Principer, men om at bevilge Midler, der ſtulde anvendes til en Uddeling til Personer. Jeg holder mig fuldstændigt overbevist om, at det er en reen demokratisk Interesse for Almuen, for den menige Mand, som har bestemt Folkethinget til i dette Tilfælde at gjøre et ſaa stærkt Brud, som ſteet er, paa gode og sunde constitutionelle Principer og paa Grundſætninger, som det ellers selv med Rette i andre Tilfælde følger, men jeg troer, at det vilde have været meget uønskeligt, om det havde betænkt, at der i et demokratisk Samfund nødvendigviis altid vil findes Personer, som vilde spille omtrent den ſamme Rolle som Hoffnogene under Enevælden, og at ſaadanne Personer let vilde kunne finde et velkomment Vaaben i en Bevilling som den, der har fremkaldt den nærværende Situation, til at fremſtille Krigsministeren, ſom jo bør være den naturlige Værg for Militairretaterne og for de militaire Interesser, ſom Den, der intet Hjerte har for den menige Soldat, medens han har en stor Interesse for dem med de store Epauletter, og tillige letteligt vilde kunne finde paa under de almindelige politiske Discussioner her i Landet at bruge denne Sag ſom et Agitationsmiddel, idet de vilde ſøge at viſe, hvorledes den ene Halvdeel eller en vis Deel af Repræſentationen, paa ſamme Tid ſom den ikke kunde faae Lønningerne for de Høiereſtillere høie nok, har tilſidesat den menige Almues Interesser, medens denne kun har fundet kraftige og energiske Talsmænd fra de Sider, hvorfra man har ſøgt at faae Statskassen benyttet til en ſaadan Uddeling. Er det i og for ſig en falſt Stilling at paanøde en Regjering Bevillinger, ſom den ikke begjærer, ſaa paastaar jeg derhos, at det er dobbelt farligt med Henſyn til ſaadanne Forhold, hvor det Bevilge ſkal anvendes til en Uddeling mellem viſe Personer. Jeg kan ikke Andet end have den største Medføleſe med den høitagtede Krigsminister, der ved det i det andet Thing Vedtagne er ſat i en meget falſt Stilling, og jeg kan ikke Andet end paastjønne, at han ikke er vegen tilbage fra at bære Conſequenterne af ſin Opfattelſe. Jeg maa dog, Sandheden og min Overbeviſning tro, til-

ſøje, at han i ſaa Henſeende ikke blot har at holde ſig til dem, ſom have manglet Fremſyn for de grove demagogiſke Midler, ſom derved ere blevene kaſtede ud i Befolkningen, men at han tillige har at bevare ſig over ſin Collega Finanzministeren. Thi ganſke viſt ſkal enhver Minister ikke blot have en ſærlig Interesse for ſit ſærlige Sag, men tillige have de almindelige Statsinteresser for Die og ſee paa det Hele fra et almindeligt Standpunkt, en Forbring, ſom jeg forøvrigt ikke blot ſtiller til Regjeringens Medlemmer, men ſom jeg ogſaa troer at være berettiget til at ſtille til enhver Rigsdagsmand, der vel ikke i og for ſig ſom Finanzministeren har Anſvaret for Finanſterne og Indtægternes Tilſtrækkelighed, men ſom dog ved enhver Bevilling paa en ſambøttighedsfuld Maade har at gjøre ſig Rede for, om denne Bevilling er nødvendig, og om Midlerne til at fyldeſtjøre den ere tilſtede. Og det er altsaa viſt, at Krigsministeren er forpligtet til — hvad den nærværende Krigsminister i ſuldt Maal har opfyldt — at have Statens almindelige Interesser for Die ved Siden af Armeens. Men, det er imidlertid ogſaa viſt, at dette er Noget, der ſærligt paahviler Finanzministeren. Og er det overhovedet anomalt, at der ved en Bevilling af Repræſentationen paanødes Krigsministeren 100,000 Rblrs. større Udgifter, end han begjærer, og end han anſeer for nødvendigt til at røgte ſit Rald ſom Den, der er anſvarlig for Armeens Førelſe, ſaa er det dog paa den anden Side forſt og fremmeſt Finanzministeren, der har at gjøre Modſtand herimod, idet han har at varetage Statskaſens Interesser ligeoverfor ſine Colleger, — hvilket Enhver, hvad enten han har været Finanzminister eller paa anden Maade har havt med Forretninger at gjøre, veed, og hvad Enhver kan tænke ſig, der opſtilles naturligtviis ideligt i den allerbedſte Henſigt af de ſærlige Miniſtre Forbring og Ønſter om Ting, der ere meget gode og ønskelige, og ſom de forfægte med stor Interesse, men ſom det er Finanzministerens Rald og Pligt at gjøre Modſtand imod, naar viſe Forbring true med en ſaa stærk og eenſidig Udvikling, at de kunne blive faretruende for Finanſterne. En Mod-